

Mời các bạn cùng tham khảo văn mẫu **Đóng vai cô bé bán diêm kể lại câu chuyện** Văn lớp 8 được chúng tôi chọn lọc và giới thiệu ngay dưới đây nhằm giúp các em học sinh mở rộng vốn từ và tham khảo thêm các ý tưởng cho bài viết của mình.

Trong vai cô bé kể lại Truyện Cô bé bán diêm mẫu số 1 hay nhất

Vào đêm giao thừa ấy, trời rất lạnh và tuyết rơi xối xả. Tó đầu trần, chân đất cùng những gói diêm vẫn lang thang dọc phố mặc cho những bông tuyết đang rơi dày trên mái tóc của mình. Tó không dám về nhà vì sợ bố đánh, và lại ở nhà cũng chẳng hơn gì cả.

Các cửa sổ đã sáng đèn và mùi ngỗng quay thơm lừng tỏa ra. Cuộn người trong góc giữa hai ngôi nhà nhưng tay chân tó vẫn đóng băng vì lạnh, tó chột nghĩ biết đâu bật diêm lên sẽ tốt hơn, chí ít cũng có thể sưởi ấm những ngón tay. Tó quyết định bật diêm. Que thứ nhất bật lên, hơi tay trên ngọn lửa nhỏ em tưởng mình đang ngồi trước chiếc lò sưởi. Lửa vụt tắt, chỉ còn lại trong tay em là nửa que diêm cháy dở.

Tó bật que diêm thứ hai, bức tường thứ trước mặt bỗng trở nên trong suốt khiến tó có thể nhìn thấy trong nhà một bàn ăn phủ khăn trắng với con ngỗng quay. Nhưng điều khiến tó thấy lạ nhất là con ngỗng quay tự dung từ trên đĩa nhảy xuống rồi tiến về phía em với con dao cắm trước ngực. Bỗng que diêm phụt tắt, tó không còn thấy gì nữa ngoài bức tường dày tối tăm, lạnh lẽo ngay trước mắt.

Tó bật thêm que nữa, và tó thấy mình đang ngồi trước cây thông Noel trang hoàng. Với tay về phía cây thông, que diêm tắt lịm, tó thấy ánh nến bay lên cao, cao mãi trông như những vì sao. Rồi tó thấy một vì sao rơi xuống, "chắc có ai đó vừa mới từ già cõi đời", tó nghĩ thế vì tó nhớ đến lời bà, người duy nhất yêu quý tó trên cõi đời này.

Tó lại bật tiếp que diêm thứ tư, ánh sáng bao trùm, trước mặt tó một vàng sáng hiện ra, và... bà tó đang đứng đó, mỉm cười hiền lành và âu yếm. "Bà ơi!", tó khóc nức lên, "Bà mang cháu cùng đi nhé! Cháu biết bà sẽ bỏ rơi cháu khi que diêm cháy hết, bà sẽ biến mất như chiếc lò sưởi ấm áp kia, như chú ngỗng quay và cây thông rực rỡ". Tó nức nở khóc, rồi tó đốt hết những que diêm trong bao để níu kéo bà ở lại. Tó chưa bao giờ trông thấy bà đẹp lão và cao lớn đến thế. Bà ôm tó trong vòng tay rùi cả hai cùng bay lên, trong ánh sáng và niềm hân hoan, xa mặt đất dần dần, tó đã đến nơi không còn đói khát và nỗi khổ đau.

Sáng hôm sai, người ta thấy tờ đang ngồi tựa vào tường, má ửng hồng, nụ cười nở trên môi. Mọi người ai cũng nghĩ tờ đốt diêm để sưởi ấm cho mình nhưng chẳng ai biết được những điều kì diệu mà tờ đã nhìn thấy nhờ những que diêm đó.

Trong vai cô bé kể lại Truyện Cô bé bán diêm mẫu số 2 chi tiết nhất

Đêm giao thừa năm ấy... Cái rét cắt da cắt thịt cứ len lỏi khắp mọi ngõ ngách, nẻo đường của thành phố. Cái lạnh vốn dĩ thật tàn nhẫn, và nhất là đối với những tâm hồn cô đơn, nó lại càng như chiếc roi quất từng nhát vào tim. Gió lại tràn về, khiến một chiếc lá hiêm hoi còn sót lại trên cành - chao đảo nghiêng mình. Được sinh ra, được sống, rồi phải đến lúc rời cành, kết thúc một cuộc đời không vương bận, ngấm suy... vậy là đã tròn sứ mệnh của lá. Nhưng có lẽ cuộc đời tôi không vô vị như thế, cuộc đời của một cô bé bán diêm.

Bà và mẹ tôi mất sớm, bố tôi lại nát rượu, cứ mỗi lần tôi uống say lại mắng nhiếc, chửi rủa tôi. Nhà nghèo, tôi phải đi bán diêm trên phố để kiếm sống, có khi phải xin người ta bố thí cho nữa, những hôm nay tôi không bán được que diêm nào cả, cũng chẳng có ai bố thí cho đồng nào, tôi không dám về nhà. Tôi sợ bố, bố nhất định sẽ đánh tôi...

Tuyết cứ thế rơi xuống, rơi một cách vô tình, nó dường như đã không để ý rằng tôi đã lạnh đến mức nào. Bộ quần áo rách rưới mà tôi mặc trên người cũng không nào giúp tôi ấm lên được. Tôi phải lê đôi chân trần trên hè phố. Đôi dép cũ rích của tôi sáng nay bị lũ nhóc ngoài phố nghịch ngợm dẫm đi mất. Trời lạnh như cắt. Hai bàn chân của tôi sưng tím cả lên. Tôi cố lê từng bước sát dưới mái hiên cho đỡ lạnh, thỉnh thoảng tôi lại ngược nhìn đám đông hờ hững qua lại, nửa van xin, nửa ngại ngùng. Không hiểu sao tôi chỉ bán có một xu một hộp diêm như mọi ngày mà đêm nay không ai thèm hỏi đến.

Càng về đêm, trời càng lạnh. Tuyết vẫn cứ rơi đều trên hè phố. Tôi thấy người mệt lả. Đôi bàn chân bây giờ tê cứng, không còn chút cảm giác. Tôi muốn được về nhà nằm cuộn mình trên chiếc giường tồi tàn trong góc để ngủ một giấc cho quên đói, quên lạnh. Nhưng ở nhà cũng rét thế thôi. Cha con tôi ở trên gác sát mái nhà, và mặc dầu đã nhét giẻ rách vào các kẽ hở trên vách, gió vẫn thổi rít vào trong nhà.

Cửa sổ mọi nhà đều sáng rực ánh đèn và trong phố sự nức mùi ngỗng quay. Chẳng là đêm giao thừa mà! Nhà nào cũng vui vẻ, ấm cúng và trang hoàng rực rỡ. Chỗ thì đèn màu nhấp nháy, chỗ có cây giáng sinh với những quà bánh đầy màu. Có nhà dọn lên bàn gà tây, rượu, bánh trái trông thật ngon lành. Bất giác mắt tôi hoa lên, tay chân run bần bật, tôi thấy mình lạnh và đói hơn bao giờ hết. Tôi nghĩ đến hoàn cảnh của mình, đã hai ngày tôi chưa có gì vào bụng. Tôi lại nhớ về những ngày

tháng sống âm no, hạnh phúc trong tình thương của gia đình trước đây. Tôi tự hỏi sao những ngày tháng ấy lại gần gũi như vậy... Đưa tay lên ôm mặt, tôi thất thểu bước đi trong tiếng nhạc giáng sinh vang vọng khắp nơi và mọi người thân nhiên, vui vẻ, sung sướng mừng Chúa ra đời...

Tôi dò dẫm trong bóng tối, ngồi nép trong một góc tường, giữa hai ngôi nhà. Tôi thu đôi chân vào người nhưng mỗi lúc tôi càng thấy rét buốt hơn. Nhìn vào giỏ diêm vẫn đầy ắp, tôi chợt nghĩ: "Giá mà được quẹt một que diêm mà sưởi cho đỡ rét một chút nhỉ?" Cuối cùng tôi đánh liều rút một que ra quẹt vào tường. Diêm bén lửa thật là nhạy. Ngọn lửa màu xanh lam, dần dần biến đi, trắng ra, rực hồng lên quanh que gỗ, sáng chói trông đến vui mắt.

Tôi hơ đôi tay trên que diêm sáng rực như than hồng. Ánh diêm làm cho tôi tưởng chừng như đang ngồi trước một lò sưởi bằng sắt. Trong lò, lửa cháy nom đến vui mắt và tỏa ra hơi nóng thật dịu dàng. Chà, thật dễ chịu! Đôi bàn tay tôi đang hơ trên ngọn lửa, ngón tay cầm diêm đã nóng bỏng lên. Nhưng khi tôi vừa duỗi chân ra thì lửa vụt tắt, lò sưởi biến mất.

Tôi quẹt que diêm thứ hai, diêm cháy và sáng rực lên. Tôi không thể tin vào mắt mình được, bức tường như biến thành một tấm rèm bằng vải màu. Tôi nhìn thấu vào tận trong nhà. Bàn ăn đã dọn, khăn trải bàn trắng tinh, trên bàn toàn bát đĩa bằng sứ quý giá, và có cả một con ngỗng quay. Nhưng điều kì diệu nhất là ngỗng ta nhảy ra khỏi đĩa và mang cả dao ăn, phuộc-sét cắm trên lưng, tiến về phía tôi. Rồi... que diêm vụt tắt, trước mặt tôi chỉ còn là những bức tường dày đặc lạnh lẽo. Chẳng có bàn ăn thịnh soạn nào cả, mà chỉ có phố xá vắng teo, lạnh buốt, tuyết phủ trắng xóa, gió bắc vi vu và mấy người khách qua đường áo ấm áp vội vã đi đến những nơi hẹn hò. Tôi nhìn họ như nhìn một thứ hạnh phúc quá đỗi xa vời. Mà có lẽ cũng không phải thế, thứ hạnh phúc đó vẫn cứ ở gần bên tôi, nhưng là hạnh phúc của người khác.

Tôi quẹt que diêm thứ ba. Bỗng một cây thông Nô-en hiện ra trước mắt tôi. Cây này lớn và trang trí lộng lẫy hơn cây mà tôi thấy qua cửa kính của một nhà buôn giàu có. Hàng ngàn ngọn nến sáng rực, lấp lánh trên cành lá xanh tươi và rất nhiều bức tranh màu sắc rực rỡ như những bức bày trong các tủ hàng, hiện ra trước mắt tôi. Tôi với tay và phía cây... nhưng diêm tắt. Tất cả các ngọn nến bay lên, bay lên mãi rồi biến thành những ngôi sao trên trời. Tôi tự nhủ chắc vừa có ai chết vì khi còn sống, bà tôi thường nói rằng: "Khi có một vì sao đổi ngôi là có một linh hồn bay lên trời với Thượng Đế." Tôi nhìn lên bầu trời, tôi tìm, tìm và tự hỏi: Giữa muôn vàn vì sao kia, đâu là vì sao của mẹ, của bà tôi? Họ ở đâu? Họ có cầu phúc gì cho tôi không mà giờ đây tôi bơ vơ, cô độc giữa đêm đông này?

Tôi lại quẹt một que diêm nữa vào tường, lần này không hiện ra những vật vô thức nữa mà là một ánh sáng màu xanh tỏa ra xung quanh và tôi nhìn thấy rõ ràng bà đang mỉm cười với tôi. Tôi giang hai tay về phía người bà. Nhưng làm sao được chứ? Thứ hạnh phúc trước mắt tôi chẳng khác gì bong bóng xà phòng, muôn màu, mỏng manh và chạm nhẹ vào là vỡ tan. Rồi mọi chuyện cũng tiếp diễn như nó đã từng, hình ảnh người bà nhòa dần giữa bóng đêm...

- Không...! - Tôi kêu lên, một tiếng van xin nhói lòng - Bà ơi, đừng rời xa cháu! Bà cho cháu theo bà, cùng bà đi gặp Thượng đế chí nhân, bà nhé!

Tôi quẹt hết que diêm này đến que diêm khác, quẹt tất cả những que diêm mà tôi đang có với sự tha thiết, cầu gọi một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi! Kỳ diệu thay, hình ảnh người bà mỗi lúc một sáng hơn, to hơn. Giờ đây không còn là ảo ảnh nữa, bà nắm lấy tay tôi rồi tôi cùng bà bay vút lên cao, cao mãi. Chúng tôi bay bay về trời, bay về với Thượng Đế chí nhân, rời xa khỏi đói rét, khỏi đau buồn trên cõi đời này. Tất cả lạnh giá, cô đơn đã không còn...

Lại một ngày mới bắt đầu. Tuyết đã dần tan, cái lạnh cũng thôi làm người ta tê buốt. Tôi từ trên cao nhìn xuống phía dưới, nơi có rất nhiều con người vây quanh thân xác của tôi. Họ bàn tán xôn xao, họ cho rằng tôi chết vì lạnh, họ tự hỏi tại sao tôi vẫn mỉm cười. Họ nào có biết rằng tôi còn ra đi vì sự cô độc, vì sự thờ ơ, vô tình của họ. Vì tôi không có được niềm vui ở thế gian này nên phải đi về một nơi đầy mộng tưởng, đi về nơi mà lò sưởi, ngỗng quay, cây thông và bà đều là hiện thực, điều đó làm tôi cảm thấy vô cùng mãn nguyện. Tôi không trách cứ vì sự vô tình của họ, khi tôi rời khỏi thế gian này, tôi đã bỏ hết những đau thương ở lại, để sống một cuộc sống tốt đẹp hơn ở nơi thiên giới này.

Cuộc đời của tôi đã đầy rẫy những nỗi bất hạnh. Tôi ra đi trong sự vô tình và thờ ơ của mọi người. Tôi biết, trong thế giới này, còn có rất rất nhiều đứa trẻ bất hạnh như tôi, thiếu thốn tình thương của người thân. Nhưng tôi vẫn mong rằng sẽ không còn ai phải chịu bất hạnh như thế trên đời này nữa. Hãy yêu thương trẻ em. Hãy cho trẻ em một mái ấm gia đình. Hãy dành cho trẻ em 1 cuộc sống bình yên, hạnh phúc. Hãy biến những mộng tưởng đằng sau ánh lửa diêm thành hiện thực cho trẻ thơ.

CLICK NGAY vào **TẢI VỀ** dưới đây để download văn mẫu **Đóng vai cô bé bán diêm kể lại câu chuyện** Ngữ văn lớp 8 hay nhất file word, pdf hoàn toàn miễn phí.